

01/2001

LUKÁČOVSKÉ NOVINY

Január – Marec 2001

Ročník III.

Číslo 1

Príhovor starostu

Vážení občania,

skoro každý svoj príhovor začínam konštatovaním, ako rýchlo zase ubehol čas. Nie je tomu inak ani teraz.

Verím, že ste do Nového roka vstúpili tou správnou nohou a naviac máme už za sebou aj nepopulárny čas platenia daní a poplatkov. Keď som pri tom, napriek tomu, že v minulom čísle našich novín som všetky dôvody vysvetlil jasne, považujem ešte za dôležité uviesť, že nie je objektívne porovnávať výšku poplatkov v jednotlivých obciach. Každá obec má svoje špecifiká, ktoré sa nedajú zovšeobecniť. Nenájdu sa dve obce, ktoré by boli navlas rovnaké čo do počtu obyvateľov, stavu ekológie, rozsahu čiernych skládok odpadu, stavu zariadení, nákladov na samosprávne činnosti, počtom podnikov nachádzajúcich sa na ich území, rozlohou katastrálneho územia, bonity pôdy, stavu záväzkov a pohľadávok, rozvoja infraštruktúry, výberu daní, stavu cestných komunikácií, atď.

Jedna z najväčších zmien sa týka oblasti odpadov a poplatkov za odpad. Tu sa mení zásadným spôsobom celá filozofia odpadov. Neprijíma sa to ľahko, nakoniec ako každá nová vec, ale nevymyslel som to ani ja, ani poslanci, ani pracovníčky na Obecnom úrade. Je to realita a platiť za odpad budeme tak, ako za elektriku, plyn atď. V mestách sa to deje už dávno, pretože poplatok za odpad dostanete v inkase, ale obce doteraz väčšinou praktizovali populistický a socialistický lístkový systém. Sem-tam sa predali nejaké lístky, starosta a poslanci boli za to obľúbení, občania boli spokojní a divoké skládky utešene rástli. U nás smetiarske auto naraz pobralo všetko. A ten odpad, čo predtým akože nebol, končil na niektorej z divokých skládok. Dnes, keď máme paušálny systém, auto už musí prísť dvakrát, aby všetko odviezlo. Iste, najbližšie k spravodlivosti má lístkový systém, ale až v dobe, keď na to dospeje naše myslenie a nikto tento systém nebude zneužívať. Po vzore štátov Európskej únie, kde sa to už praktizuje, aj na Slovensku sa už v niektorých obciach a mestách postupne pristupuje k separovaniu odpadu už v domácnostiach. Ekonómovia už dávno spočítali, že separovanie odpadu je bezkonkurenčne najlacnejšie. Je to pozitívny vývoj, ktorý sa nezastaví tým, že niekto si povie, že on to robiť nebude. Jednoducho odpad je a kto má záujem, veľmi ľahko a rýchlo mu to dokážeme na množstve a hmotnosti odpadu, ktorý sa vyváža. Tým tému a problematiku odpadov považujem za ukončenú. Kto má ešte aj teraz nejaké nejasnosti, odkazujem ho na minulé číslo novín a ak bude treba vie, kde ma nájde. Skutočne som ochotný každému túto problematiku vysvetliť a zdôvodniť.

Čo sa týka nastupujúceho jarného a letného obdobia, čaká nás niekoľko úloh. Spomeniem aspoň tie prvé. V prvom rade budeme pokračovať v prácach na skrášľovaní zelene a celkového obrazu našej obce. Ďalej sme už uskutočnili práce na realizácii nového rozvodu vody v areáli kostola a cintorína. Nový rozvod preto, že starý je už nevyhovujúci a naviac to vyzerá na únik vody v tomto starom vodovodnom potrubí. Tu chceme využiť

výkopové práce a položiť do zeme taktiež elektrické rozvody na osvetlenie cintorína, ktoré bude napojené na vonkajšie osvetlenie kostola, kde budú inštalované spínacie hodiny, aby sme toto osvetlenie mohli časovo regulovať.

Ďalej na žiadosť vedenia Základnej školy a rodičov detí navštevujúcich ZŠ bude v doterajšej miestnosti knižnice zriadená telocvičňa. Obecná knižnica bude presťahovaná do náhradných priestorov, ktoré v súčasnej dobe posudzujeme z hľadiska ich vhodnosti.

Obecný úrad má v súčasnosti rozpracované aj ďalšie nemenej dôležité akcie, o ktorých vás budeme včas informovať, pretože pokiaľ nie sú veci isté, nemá význam o nich hovoriť.

Chcel by som využiť túto príležitosť a požiadať tých, ktorí odstraňujú z hrobov na cintoríne kríže, aby ich nehádzali na smetisko, pretože to veľmi nesvedčí o našom kresťanstve. Ďalej chcem požiadať tých občanov, ktorí majú nebezpečný odpad (použité akumulátory z motorových vozidiel), aby to ohlásili na Obecnom úrade a obecní pracovníci ho prídu k vám bezplatne zobrať.

A ešte slovo k odpadu, pretože to je problematika presahujúca hranice nielen našej obce. Mám informácie o tom, že obyvatelia susedných obcí, hlavne Pastuchova, začínajú vozit' svoj odpad smerom k našej obci na Blatiny. Prosím tých z vás, ktorí majú o tomto bližšie informácie, aby ich oznámili priamo mne. Je to v záujme nás všetkých, pretože v opačnom prípade to my všetci budeme musieť aj zaplatiť.

Hneď po Veľkej noci začali pracovníci Archeologického ústavu Slovenskej akadémie vied Nitra vykonávať v kaštieli a jeho priľahlom pozemku archeologický výskum, ktorý by mal prebiehať až do konca mesiaca september. Viac o ňom píše vo svojom článku PhDr. Fusek, ktorý napriek zaneprázdnenosti tento výskum aj vedie, za čo mu patrí naša vďaka. Prosím všetkých zvedavcov, aby sa vo vlastnom záujme riadili jeho pokynmi, nevystavovali sa zbytočnému riziku a nekomplikovali tak práce.

Na záver sa ospravedlňujem za neskoršie vydanie našich novín, ale čakal som na definitívne informácie o možnosti výstavby nájomných bytov, o ktorej si môžete prečítať v tomto vydaní novín a taktiež časová zaneprázdnenosť mi dovoľuje venovať sa novinám väčšinou iba po večeroch. Ďakujem vám za pochopenie a prajem všetko dobré.

Marián Lukáčik
starosta obce

Pozdrav z Kanady

Je veľmi potešujúce, že za prvých 12 dní existencie obecných web stránok na internete ich navštívilo (pozrelo si) podľa štatistiky 88 ľudí. Ako prvý na ňu reagoval náš rodák Ján Červienka, ktorý žije v kanadskom Vancouveri. Jeho e-mail, ku ktorému bola pripojená veľmi pekná fotografia Vancouveru Vám prinášame v plnom znení.

„ Srdečný pozdrav spoza Veľkej mláky vám všetkým na Obecnom dome zasiela Jano Červienka z Kanady.

LUKÁČOVSKÉ NOVINY V KANADE

Nedá mi, aby som sa nepripojil pár riadkami po tom, ako mi sestra Milka posielala vydanie Lukáčovských novín do Vancouveru. Môžem konštatovať, že to robíte na úrovni!! Treba všetkým, ktorí okolo toho vydania robia na čele so STAROSTOM pochváliť a samozrejme ZAĎAKOVAŤ za to úsilie vydávať miestne noviny, ktoré určite stúpajú na popularite Lukáčovčanov. Nechcem konkurovať Vilovi Mečárovi v jeho príspevkoch do Vašich novín. Boli opravdu zaujímavé. V skratke popíšem moje zážitky z cudziny. Od roku 1970 som býval v Kanade (vo Winnipegu), potom v Južnej Afrike (5 rokov) a znovu v Kanade (od roku 1977). Tentokrát na západnom pobreží Severnej Ameriky u Tichého oceánu v Britskej Kolumbii. Je to oblasť vrchov, mora a i trochu roviny. Táto časť je obývaná zhruba desiatimi mestami, ktoré sú spojené doslova len ulicami, morom alebo riekou s populáciou okolo 2,5 miliónov obyvateľov. V jednom z tých miest „COQUITLAM“ bývam s rodinou. Je to blízko mesta Vancouver, ktoré je viacej známe vo svete. Máme tu mierne počasie. Cez zimu málokedy teplota klesne pod bod mrazu. Letá taktiež mierne 15 – 25 °C. Hodne nám tu prší – prakticky celý rok a máme z toho i vtip: „Keď nevidíte vrchy – prší. Keď vrchy vidíte, bude pršať.“ Dá sa povedať, že táto časť Kanady je najteplejšia a môžem konštatovať, že i najkrajšia a na to pršanie sme si už zvykli. To by bolo tak v krátkosti.

Pozdravujem všetkých Lukáčovčanov, čo ma poznajú a i tých, čo ma nepoznajú. Prajem Vám „GOOD LUCK“ (veľa šťastia) v pokračovaní vydávania Vašich novín.

S pozdravom zostáva

Jano Červienka

P.S.: Tá Lukáčovská Website na Internete je veľmi výstižná. Congratulation!

Pozdrav z Azerbajdžanu

BAKU 4.3.01

Ahojte!

Pozdravujem všetkých veriacich aj tých slabšie veriacich a samozrejme aj netrepezlivých po správach z Azerbajdžanu. Február mi preletel ešte rýchlejšie ako január, ale veď bol o 3 dni kratší. Tak čo sme asi prežili? Dostali sme ďalších 720 darčiekov z Anglicka, totiž do Baku ich prišlo 10 000 a je tu len niekoľko málo charitatívnych organizácií, ktoré to môžu vybrať a rozdať. Nemáme z toho veľkú radosť, okrem roboty musíme rozmýšľať, kde to dať a potom zlé skúsenosti s tými, čo sme na nový rok rozdávali, napísali sme na dvere, že darčeky už nemáme, ale ľudia ešte 3 dni zvonili a nevedeli pochopiť, že všetko sme minuli. Dúfam, že s Božou pomocou to zvládneme a neroztrhajú nás aj s darčekom. Ďalšia zdanlivo dobrá správa je, že sa veľa ľudí v meste dozvedelo, že rozdávame potraviny pre najchudobnejších, len či budeme mať dosť financií, to je otázne. Chodíme pozerat' kde bývajú a to snáď nie je pravda. V studených, vlhkých, tmavých miestnostiach, skladoch, pivniciach a narazili sme na ďalší problém – veľmi veľa chorých detí. Matka so 4 deťmi dostáva podporu okolo 1500 Sk na mesiac. Ako obohratú pesničku počúvame, že muž odišiel za prácou do Moskvy, Kijeva atď. pred 1, 2, 3 rokmi a viac sa neozval. Keď Pán Ježiš hovoril o blahoslavených chudobných, tak určite myslel aj na týchto, no ale to išiel poriadne ďaleko, veď tu sa majú potkany lepšie ako títo ľudia. Ďalšiu ranu dostali chudobní, ktorí si zarábali na živobytie pouličným predajom. Všetko to zakázali a vyhradili priestory

na predaj, za ktoré treba platiť. A tak prišlo o zárobok asi 10 000 rodín. Zdá sa, že sú tu aj výnimoční ľudia. Prišla 48-ročná pani, má 18-ročného syna a údajne sa jej zjavuje Panna Mária. Hovorí, že je to jej zásluha, že sme tu, pretože pred 10 rokmi písala Sv. Otcovi žiadosť, aby sme poslal mužskú a ženskú reholu. Ona sama by chcela ísť do rehole (neviem, či je katolíčka), ale Panna Mária jej hovorí, aby zostala v tomto meste a pomáhala nám. Má veľmi veľa nápadov, napíšem aspoň niečo. V prvom rade by sme mali postaviť na nohy inteligenciu, ktorá by nám mala pomáhať. Mali by sme otvoriť školu s 3 000 žiakmi, ďalej dielne pre učňovskú mládež, dielne pre mužov a ženy, rôzne športové krúžky. Niektoré nápady má do detailov prešpekulované. Čas ukáže, či je to svätica alebo bosorka. My, po dlhšom uvažovaní, sme napísali 4 projekty, ktoré chceme realizovať a to: cyklistický, futbalový a počítačový krúžok a letný tábor pre chudobné deti. Páni farári odišli na týždenný seminár o apoštolátev mohamedánskych krajinách do Ríma, kde dajú na schválenie tieto projekty. Dano chce požiadať, aby sem prišli sestry Matky Terezy, tak vás prosíme, modlite sa na tento úmysel, bolo by to veľkým požehnaním pre všetkých, čo sme tu.

Ďakujem Lukáčovskému pánu starostovi za fotky. Maroš, dobre, že som sedel, veď to nám zatiaľ cez internet posielali Američania a zrazu Lukáčovce ! To ste chlapíci. Mám to na izbe vytlačené na A4 a z diaľky to vypadá, že Lukáčovce sú väčšie ako Baku. Kiež by to bolo aj v Božích očiach takto nejako, len by som sa musel spýtať, či sa tam nájde niekto spravodlivý a to by sa všetci hlásili, tak to nechám radšej tak a prajem všetkým, aby sme sa o to čím viac usilovali.

S pozdravom Marián Kališ

BAKU, 26.3.01

Srdečne Vás všetkých pozdravujem a prajem si, aby ste to pokánie brali ešte vážnejšie ako doteraz. Som rád, že tieto apoštolské listy z Azerbajdžanu čítate s humorom. Veď tak sa to aj snažím písať, no nie vždy sa mi to podarí. Tých vážnych vecí máte aj doma dosť a potom od hladu tu asi ešte nikto nezomrel. Marec bol ako vystrihnutý z obrázkov, slnečný a teplý. Teraz býva okolo 25°C a nechce sa mi veriť, keď čítam SME, že u Vás poletuje sneh. Začiatkom mesiaca som tu bol sám a tak som si povedal, že neviem po koľkých rokoch budem mať aj svetskú dovolenku. Veľký dom, auto, ale nič z toho som nevyužil, stále tu niekto z domácich chodil, niekedy som si myslel, že ma kontrolujú a tie otázky, či mi nie je smutno, či mám čo jesť a či sa nebojím. Najväčší problém čo som mal bol, že more malo len 11°C. Po duchovnej stránke som sa učil modliť po rusky všetky tie základné modlitby. Čas ubehol veľmi rýchlo a už bolo treba ísť pre Štefana na letisko. Dali sme si pôstne predsavzatie, že zjeme všetko rybie filé, čo sme mali v mrazničke. Bolo tam 25 balíčkov a v každom 7 rýb. Ako sme to pomaly papkali zistili sme, že sú pol roka po záruke. O 2 týždne prišiel Dano a samozrejme nám to zakázal jesť. Tak sme zmenili pôstne dobrodružstvo a každý večer sa modlíme po rusky ruženec. Štefan väčšinou kľáčí, Dano chodí a ja sedím. Z toho vidieť, kto ako prežil deň. Preto povzbudzujem všetkých mladých, teraz robte pokánie, lebo keď budete starí, už nebudete vládzať. Toto pekné počasie využívame na spoznávanie okolia a hlavne na hľadanie miesta na tábor. A tak sme sa dostali 150 km od mesta, kde začína Kaukaz. Je to super dostať sa do výšky 2 500 m na aute,

otvoriť dvere a zhlboka dýchať čistý horský vzduch. Pri cestách bolo vidieť ako sa pasú stáda oviec, no a takí modernejší pastieri jazdili na koňoch. Družstvá pri dedinách mi pripadali ako zber starého železa. V poslednej dobe sa veľa hovorí o Náhornom Karabachu. Je to územie v Azerbajdžane, veľké asi ako západné Slovensko, ktoré odkúpili Arméni a momentálne tam bývajú. Asi na papieri nič nemajú a tak im dávajú Azerbajdžanci rôzne ultimáta, aby odtiaľ odišli, ale Arméni sa ani nepohli, tak teraz pár poslancov búši do prezidenta, aby tam poslal vojsko. Samozrejme, že ľudia nechcú o vojne ani počuť.

Dňa 21.3. sme tu oslavovali bayram, po našom nový rok. Deti majú prázdniny, inak sa učia od pondelka do soboty a potom majú jún, júl, august prázdniny. Toto bola dobrá príležitosť pre nás, aby sme k tomuto sviatku rozдали darčeky. Teraz sme to spravili výborne. Dali sme to do jednej školy a za 3 hodiny sme všetko bez problémov rozdelili. Máme nový pingpongový stôl a že Slováci súpera zatiaľ nemajú, o tom nepochybujte. Prvé nesmelé kroky tu začínajú naši farníci. Teraz sú u Vás Azerbajdžanskí futbalisti, tak ich nešetríte a dajte im, koľko sa do nich zmestí, veď aj oni sú chudobní. My už teraz špekulujeme, aké chladenie dať do kaplnky, pretože domáci nás strašia teplotami 50°C. Verím, že Pán nás sem poslal, aby sme aj tieto detailiky poriešili. Tak Vám ešte raz prajem, aby ste toto pôstne obdobie prežívali na 1-ku, my to zatiaľ prežívame na 5-ku a už sa mi začínajú aj tie ruské známky páčiť. Asi som sa už integroval.

Nech je Pán stále s Vami Vám praje Marián Kališ

Ked' zdochne koza mne, nech aj susedovi...

Vo svojom minulom novinovom príhovore som apeloval na dobré medziľudské vzťahy, prial som nám všetkým, aby sme boli v prvom rade ľudia a aby sme lásku k blížnemu nielen kázali ale aj žili. Samozrejme som realista a nepredpokladal som, že odrazu sa začneme navzájom nosiť na rukách a po facke od svojho blízneho na jedno líce mu nastavíme aj druhé. Ale to, že v medziľudských vzťahoch nastane ešte väčšia kríza ako predtým, som predsa len nečakal. Škoda že sa nevieme zbaviť našich typických slovenských kocúrkovských vlastností, pre ktoré sme vždy ako národ málo znamenali a vždy sme boli v očiach iných len preskakovačmi vatier krútiaci valaškami nad hlavou pasúci ovce a dobytok. Kto len trochu pobudol za hranicami Slovenska zistil, že s takou závisťou, ako u nás Slovákov, sa nestretnete skoro nikde na svete. Len jeden príklad. Všade na svete úspešných ľudí ostatní obdivujú a snažia sa im vyrovnáť, aby aj oni boli úspešní. Na Slovensku hneď závistlivo rozmýšľame, ako niekto vôbec môže byť úspešný a či za tým náhodou nie je niečo nekalé. Kto vystrčí hlavu z radu, treba mu ju zotrúť. Oblíbené heslo: To z poctivej roboty mať nemôže. A najviac ho rozširujú tí, ktorí keď u niekoho robili, či za socializmu alebo teraz, ani neišli spokojní z roboty, ak sa im niečo neprilepilo do tašky. Ale nie o tom som chcel písať, lebo pravda sa každému nepočúva ľahko. Pýtate sa prečo ten nadpis ?

Boli časy (bohužiaľ asi už sú za nami), keď sa ľudia z jednej dediny aspoň snažili držať pokope a pomáhať si. Dnes je v Lukáčovciach situácia taká, že niekto tak udával svojich známych zo svojej dediny, že v istom čase sa akoby roztrhlo vrece s kontrolami u

súkromných osôb a podnikateľských subjektov v našej obci raz z Úradu práce, potom zase zo Sociálnej poisťovne alebo zo živnostenského odboru. A ten niekto sa buď hanbí, alebo nemá ani toľko odvahy, aby sa aspoň podpísal. Alebo nie je zbabelé osočovať napríklad ľudí poberajúcich (plný alebo čiastočný) invalidný dôchodok a nedokázať to? Nič z toho, čo som v tom anonyrne videl, vážený „dobrodinec“ sa predsa pri kontrolách nepotvrdilo. Nie je ťažké niečo si domýšľať, ale treba to dokázať. Aj práca načierno vždy nie je to isté. Treba povedať, že pracovať načierno a zároveň poberať od štátu podporu v nezamestnanosti alebo sociálne dávky, nie je správne a platíme to my všetci. Ale je veľa prípadov, keď dotyčný nepoberá od štátu ani halier a legálne si privyrobí Dohodou o vykonaní práce. To je diametrálny rozdiel, či už morálny alebo právny.

Vážený občania verte, že niekedy mi je naozaj smutno za tých, ktorých bohužiaľ tiež reprezentujem. Pre žiadneho starostu nie je príjemný pocit, keď mu niekto povie: Pán starosta, čo tam máte za ľudí, keď sa navzájom udávajú?

Musím však pisateľov takýchto listov upozorniť, že od 1. januára tohoto roka platí nový zákon o slobodnom prístupe k informáciám, na základe ktorého je povinný úrad preverujúci podanie (aj anonymné) komukoľvek na požiadanie poskytnúť žiadané informácie. Dotknutej osobe, ktorá spozná pisateľa a na základe šetrenia jej nebude nič dokázané doporučujem, aby sa na ochranu svojej osoby a práv obrátila na príslušný súd.

Mohlo by mi to byť jedno, ale každý starosta sa snaží o čo najlepší obraz svojej obce. Lenže v prvom rade by na tom malo záležať jej obyvateľom. Čo si však pomyslieť o niektorých obyvateľoch, ktorí si napríklad na vstupe do obce poškodia a zrazia na zablatenú zem posvätený erb so svojim patrónom – sv. Martinom. Komu tým pomôžu alebo uškodia? Mimochodom, to som ešte nevidel v žiadnej inej obci. A neverím, že nám to prišli urobiť Maďari, Turci alebo Tatári... Prepáčte, ale musím to povedať – jednoducho, je to naša hanba!

starosta obce

Vitajte medzi nami...

Osuský Dominik 31.1.2001

(syn Osuského Jaroslava a manželky Gabriely rod. Skokanovej)

Odteraz spolu...

Krajčovič Ivan a Vargová Erika z Hlohovca 13.1.

Rehuš Roman a Rizeková Ingrid z Pastuchova 13.1.

Hantáková Margaréta a Kašuba Miroslav z Andača 20.1.

Rus Martin a Mošadová Eva z Hlohovca 20.1

Bosák Martin a Repčíková Magdaléna z Hlohovca 10.2.

Hanáková Mária a Lazarčík Július z Rišňoviec 24.2.

Už nie sú medzi nami...

Chudá Helena 3.1. vo veku 72 rokov

Chmelanová Helena 27.2. vo veku 89 rokov

Blahoželáme...

50 rokov – Hanák Stanislav 8.1.

Rehuš Milan 4.3.

Maráková Helena (č.301) 4.3.

Podhradská Gertrúda 11.3.

60 rokov – Bosáková Hedviga (č.412) 30.3.

70 rokov – Timoracká Helena 2.1.

Chudý Teofil 21.1.

Žák František 3.2.

80 rokov – Gajdošová Štefánia (č.385) 1.2.

81 rokov – Kabát Jozef 12.3.

82 rokov – Červenka Ján 20.3.

82 rokov – Cebo František 19.1.

86 rokov – Babulicová Mária 27.1.

87 rokov – Rehušová Filoména 1.3.

89 rokov – Juríková Sidónia 24.3.

89 rokov – Žák Michal 1.9.

Ďakujeme za podporu

Vážený pán starosta obce Lukáčovce !

So záujmom som si vypočula dňa 26.3.2001 reláciu v Slovenskom rozhlase o Vašich plánoch a súčasných prácach pri obnovovaní a oživovaní lukáčovského kaštieľa.

Vtisli sa mi slzy do očí pri tomto rozhovore a pri slovnom opise miestností, ktorými ste s pani redaktorkou prechádzali. Živo som si pripomenula časy a chvíle môjho detstva, ktoré som v tomto kaštieli ako dieťa od roku 1937 až do roku 1945 trávila spolu s deťmi rodiny Melchertovej. Ich otec bol správcom na biskupskom majetku a môj otec Teofil Režo bol u neho panským kočišom. Moja matka Júlia Režová bola u panej pomocnica pri deťoch (mali ich 9) v domácnosti, v kuchyni, pri praní apod., čiže ako slúžka. Toto všetko u nich robila hneď po ich príchode do Lukáčoviec, ich deti boli ešte malé a ja som ani nebola na svete. Mám v živej pamäti všetky miestnosti v čase plnej slávy tohoto kaštieľa a jeho záhrady (vtedy ešte nerozparcelovanej a nezdevastovanej).

Prajem Vám veľa úspechov pri Vašich veľkých a smelých plánoch a veľa zdravia pri ich uskutočňovaní.

Vždy mi bolo smutno pri pohľade na chátrajúci objekt a držím Vám palce, prajem Vám veľa šťastia pri dotiahnutí krásnej veci do konca. Patrí Vám vďaka už i len za myšlienku a za smelosť pomyslieť si na niečo tak veľké, čo za 55 rokov nikoho ani nenapadlo.

Poukážkou posielam malý finančný obnos na občerstvenie pre tých pracovitých ľudí, ktorí sú ochotní a schopní pomáhať Vám pri tomto smelom a ušľachtilom pláne.

S úctou a vďakou bývalá obyvateľka obce Lukáčovce

V Bratislave, dňa 28.3.2001

Ida Henčeková - Režová

Vážený pán starosta,

Z rádia som sa dozvedel o zaujímavom projekte vo Vašej obci, o novom využití kaštieľa, ktorý sa teraz snažíte zachrániť. Nakoľko ma zaujíma osud našich chátrajúcich pamätihodností, ale aj osudy „štátnych“ detí, chcel by som sa o tomto projekte dozvedieť viac a chcem aj pomôcť pri realizácii takéhoto projektu. Ako vlastne takýto projekt vznikol? Možno by takýchto alebo podobných projektov mohlo vzniknúť viac, veď chátrajúcich objektov (na škodu vecí) a opustených detí je na našom Slovensku myslím až – až.

Ďakujem za porozumenie.

S pozdravom

Ing. Miroslav Kvokačka
Michalovce

Nové možnosti bývania !

Zdá sa, že po dlhom čase zrejme svitne na lepšie časy mladým rodinám, ktoré majú skoro neriešiteľný problém zabezpečiť si samostatné bývanie. Sú to hlavne finančné dôvody, ktoré nedovolia mladým rodinám získať bývanie, pretože dnes asi nenájdeme mladú rodinu, ktorá je schopná hneď v prvých rokoch spolužitia kúpiť si alebo postaviť strechu nad hlavou a osamostatniť sa.

Tieto rodiny však teraz dostanú možnosť, pretože v máji vstupuje do platnosti možnosť, ktorá bude obciam dovoľovať stavať nájomné byty. Doteraz obciam totiž vyplývala povinnosť preukazovať pri výstavbe 20% vlastných zdrojov. Toto už nebude nutné, pretože štát poskytne obciam 50% z ceny bytu ako dotáciu a zvyšných 50% poskytne za prijateľných podmienok obciam Štátny fond rozvoja bývania ako návratnú pôžičku.

Pretože aj naša obec chce pomôcť riešiť mladým rodinám bytovú otázku, vedenie obce uvažuje o spustení výstavby nájomných bytov, samozrejme po tom, ako štát oznámi definitívne podmienky získavania finančných prostriedkov a ďalších podmienok.

Podľa vyjadrenia riaditeľa odboru Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR sa nedá predpokladať, že takáto možnosť získania dotácie bude aj v nasledujúcich rokoch, takže okrem iného bude záležať aj na tom, ako rýchlo zareagujeme. Pretože nechceme

strácať cenný čas, vyzývame záujemcov o bývanie, aby sa čo najskôr prihlásili u starostu obce.

Po zvažovaní pre a proti sa pravdepodobne pustíme do výstavby obecných nájomných domov radovej výstavby, pričom zatiaľ nezavrhujeme ani možnosť výstavby bytoviek.

Obrovská výhoda je v tom, že nájomcovia sa budú môcť nasťahovať do nových domov prakticky bez akejkoľvek investície z ich strany. Budú platiť nájomné, z ktorého by obec mala splácať pôžičku Štátnemu fondu rozvoja bývania. Netreba sa ho báť, pretože jeho výška bude adekvátne bývaniu. Samozrejme po splatení pôžičky výška nájomného výrazne klesne.

Pokúšam sa to vysvetliť takto cez noviny, aby to mohol pochopiť aj ten, kto sa z akéhokoľvek dôvodu nechce ísť pýtať na Obecný úrad, pretože takáto výstavba sa nebude robiť každý rok alebo dva. A poznáte to, najskôr sú ľudia nedôverčiví a potom keď sa sami presvedčia, už možnosť nie je. Možno budú mať niektorí dilemu, či ísť bývať do nájomného domu alebo si postaviť vlastný. Povedal by som to takto. Málokto má peniaze hneď na celú stavbu a kto aj má peniaze na začiatok výstavby, väčšinou počas výstavby dôjde na dno možností financovania. Nehovoriac o tom, že do prác sa musí zapojiť celá rodina a výstavba málokedy trvá krátko, skôr naopak. Pri obecnej výstavbe nebude potrebná žiadna investícia a tak z peňazí, ktoré dotyčná rodina má pripravené bude môcť platiť nájomné, takže bude mať aj bývanie aj väčšiu časť peňazí k dispozícii. Jednoducho povedané, pokiaľ nájomca neprestane platiť nájomné, budú môcť bývať ešte aj deti jeho detí. Veľmi dôležité je tiež to, že stavebník si na stavbe neničí zdravie, ale stavbu má postavenú prakticky „na kľúč“.

Bolo by nanajvýš potrebné, aby tí záujemcovia, ktorí by si chceli takýmto spôsobom vyriešiť bytovú otázku, prejavili svoj záujem veľmi rýchlo. Dôvodov je viac:

-nemá význam stavať bytové jednotky pre 4 – 5 rodín, pretože 1 % z nich (ale minimálne jedna bytová jednotka) musí byť podľa zákona bezbariérová

-chceme dať možnosť všetkým teraz, aby sa niektorí nezobudili neskoro a potom nevyvíjali zbytočné tlaky

-veľmi dôležité je to, že čím viac nájomných bytov obec postaví (samozrejme aj to bude limitované a obmedzené), tým budú menšie náklady v prepočte na jednu bytovú jednotku a teda následne aj nájomné

-pre predchádzajúci bod celkom pravdepodobne dáme možnosť bývania aj nelukáčovským záujemcom

Verím, že táto informácia na úvod stačí. Zatiaľ ako najväčší problém sa javí určenie lokality a teda pozemkov na túto výstavbu, ale verím, že v krátkom čase vyriešime aj to. Teda už nezostáva záujemcom nič iné, len aby sa čo najskôr prihlásili.

starosta obce

JEDNOTA DÔCHODCOV

Pokračuje informáciou z okruhu „Život starších ľudí“ treťou časťou:

Čo môže mať popredný katolícky kňaz, lukáčovský rodák, ThDr. Daniel Dian s Jednotou dôchodcov ?

V decembri minulého roku si Univerzita Komenského v Bratislave pripomenula 10.výročie vzniku Univerzity tretieho veku, čo je záujmové štúdium pre dôchodcov, ktorí chcú a cítia potrebu študovať vysokoškolským spôsobom aj v seniorskom veku. Pri tejto príležitosti sa uskutočnil pracovný seminár, na ktorom Dr.Dian vystúpil s témou:

Pohľad Cirkvi na starobu a starého človeka

Z jeho prednesu uverejneného v štvrťročníku Ústredie JDS TRETÍ VEK 5/2000 upozorňujeme aspoň na niektoré cenné pozitívne stanoviská pre všetkých občanov bez rozdielu veku, konfesijnej alebo svetonázorovej odlišnosti:

„Rôzne podoby problémov staroby sú celosvetové, prirodzené a normálne. Napriek tomu ľudstvo, akoby nebolo vyrovnané s touto skutočnosťou. Aoby nechcelo akceptovať starého človeka i keď sa vo vyspelých krajinách predlžuje veková hranica ľudského života. Sväté písmo o starobe píše: „Vek nášho života je sedemdesiat rokov a ak sme pri sile, osemdesiat. No zväčša sú len trápením a trýznou, ubiehajú rýchlo a my odlietame“/Ž 90,10/. Týmito slovami sa začína aj list Svätého Otca Jána Pavla II. k celosvetovému Roku starších 1999. V ňom píše: „...ostáva pravdou, že roky rýchlo ubiehajú, dar života, hoci aj poznačený námahou a bolesťou, je priveľmi krásny a cenný, než aby sme z neho mohli byť unavení.“

V mladosti si človek nedokáže dostatočne uvedomiť plynutie času. V starobe sa snaží využiť čas zodpovednejšie. Svätý Hieroným píše, že staroba zmierňuje búrlivé vášne a prehľbuje múdrosť, ktorá býva plodom skúseností, pretože čas je najväčším učiteľom.

Tieto slová sú výrazným postojom Katolíckej cirkvi k starobe. Človek zostáva jasným obrazom Boha Stvoriteľa. Nie je možné dehonestovať kohokoľvek bez toho, aby nebol dehonestovaný sám Boh. Preto každý človek má vykonať v svojom čase dielo, ktoré je skryté v ňom. Pri pohľade na toľkých starých ľuďoch, ktorí pracujú alebo sa vzdelávajú, vedia znášať svoje utrpenie a najmä modlia sa, Cirkev k nim nemôže pristupovať inak, ako s rešpektom. V minulosti bola staroba pokladaná za hodnovernosť a záruku rozvoja. A dnes? Sme svedkami postupného uzákoňovania eutanázie, ktorá má zaistiť údajne dobrý koniec starému a chorému človeku.

My by sme si v našom civilizovanom svete mali osvojiť myšlienku Svätého písma: Spravodlivý st' a palma zakvitne a vyrastie st' a céder z Libanonu /Ž 92/ a žalm 13,15-16, čo si máme vysvetliť takto: Ešte aj v starobe budú prinášať ovocie, úrodní budú a plní sviežosti... .

Starý človek by si sám mal uvedomiť svoju hodnotu a svoju veľkosť. Nemal by sa nikdy nechať vmanipulovať do úlohy odstaveného človeka, ktorý je na okraji spoločnosti, nemohúci a na prít'áž.

My, ktorí ešte necítíme ťarchu staroby by sme si mali uvedomiť, že vylúčenie starých ľudí zo spoločenského života by znamenalo stratu pamäti a odmietnutie minulosti a tým aj stratu vlastnej identity a hodnoty. My by sme mali urobiť jedno: starého človeka akceptovať a ctíť.

Tento pohľad Cirkvi je nutné prezentovať dnes, keď sa v našom svete, u nás na Slovensku, veľmi agresívne prejavuje neúcta voči starému človeku.

pripravil R.M.

Z činnosti našej Jednoty dôchodcov

Rok 2001 sme začali hodnotiacou výročnou schôdzou v nedeľu 14.januára popoludní. Po pracovnom programe sa k nám prihovril starý pán docent RNDr. Grenčík, CSc. z UKF v Nitre s témou Ako a čím si chrániť zdravie. I keď zjavne trpí Parkinsonovou chorobou, myslí mu to stále dobre. Vedel naše babky a dedkov zaujať, užitočne poučiť i pobaviť.

V ďalšie nedeľné popoludnie, dňa 25.februára, sme si urobili „fašiangové posedenie“ pri čaji, pospevovaní i požartovaní. Vrcholom stretnutia bola bohatá tombola s 57 cenami, vďaka našim sponzorom, ktorí zo skromnosti nechcú byť menovaní.

V rámci zvýšeného záujmu o možnosti zmiernenia našich telesných bolestí a chorôb, sme podporili osvetovo-predajnú činnosť firmy R.V.L. s.r.o. z Trenčína, ktorú zastupoval pán Jajcaj. Viacerí naši dôchodcovia si kúpili akupresúrne pomôcky a pochvaľujú si ich.

V prvej polovici júna chceme uskutočniť výlet do Sv.Antona – Banskej Štiavnice a Sklených Teplíc. V Banskej Štiavnici navštívime aj obnovenú kalváriu.

V tomto roku sme zatiaľ neboli požiadaní Obecným úradom o pomoc pri úprave prostredia niektorej lokality obce. V prípade potreby sme však pripravení.

Mária Margetínová

Zo života našej školy

V našej škole sa stále niečo deje. Činnosť žiakov je rôznorodá. Môžu navštevovať krúžky: zdravotnícky, dramatický, výtvarný alebo sa zapájať do rôznych súťaží. Niektoré naše akcie Vám opíšeme podrobnejšie.

Naša škola sa zapojila do projektu Správnou výživou proti drogám, preto sme zorganizovali podujatie s názvom Deň zdravej výživy. Všetci sme sa tešili a nevedeli sme sa ho dočkať. A ako sa to všetko zbehlo? Najskôr, už dobrý týždeň vopred, sme si podonášali obrusy, misky, varechy, tanieriky. Základné potraviny priniesli pani učiteľky. Celý „kuchársky cech“ sa zhromaždil v druháckej triede. Začali sme diskusiou o zdravej výžive. Praktická časť sa potom uskuto